

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

In het evangelie van vandaag
vertelt Jezus ons een verhaal van een rijk man.
Is het u opgevallen dat zijn naam niet wordt genoemd?
Er wordt alleen maar beschreven hoe rijk deze man was.
Dure kleren.
Iedere dag feest.
Maar zijn naam wordt niet genoemd!
Maar je zou ook misschien kunnen zeggen:
'Het zou iedereen wel kunnen zijn!'

En dan beschrijft Jezus een arme man.
Zijn naam wordt wel genoemd: Lazarus.
Iedere dag wordt deze arme Lazarus
door de mensen voor de poort
van het huis van deze rijke man gelegd.
Waarschijnlijk kon deze arme Lazarus
door armoede en zwakte nauwelijks meer lopen.
Ziet u het voor zich:
Hij wordt daar 'neergelegd'!
Wat een armoe!

En dan volgt er in dit verhaal nog een heel bijzonder detail.
Een paar honden.
Ik zie dat Jezus echt een 'verhalenverteller is!'
Prachtig!
Want Jezus laat nu een paar honden zien,
die de wonden van de arme Lazarus likken.
Toppunt van armoede!

Ik moest even denken als je zomers
wel eens buiten op een terras zit.
En dan zie je ineens de ober naar een tafeltje lopen
met een bakje water voor een hond.
Ik vind dat altijd zo grappig om te zien
Maar bij ons wordt een hond dus evengoed meegeteld!

Maar het personeel van deze rijke man
bracht geen enkel bakje water voor de honden bij de poort!
Deze rijke man en zijn personeel waren
alleen maar met zichzelf bezig.

Hoe komt het dat deze man zo gevangen was geraakt
in zijn rijkdom?
Waarom had hij helemaal geen oog voor de armen?
Zou ons dat ook kunnen overkomen?

Wel, God leert ons dat wij van onze rijkdom
altijd iets aan de armen moeten geven.
Maar deze rijk man had waarschijnlijk
ook nog nooit eens de moeite genomen
om eens werkelijk echt naar God te luisteren.
Kortom, hij leefde in alle opzichten alleen maar voor zichzelf.

Ik las eens over een gelovige vrouw,
die vanwege haar geloof gevangen was genomen
in een gevangenis in Roemenië.
Dat was tijdens het communistische regime in Roemenië.
De gevangenen kregen daar niet meer
dan één korstje brood per dag.
Maar deze gelovige vrouw gooide iedere dag
van haar broodje toch een paar kruimeltjes
door de tralies van haar cel naar buiten.
Voor de vogeltjes!
Mooi, hè!
Als gelovige had ze geleerd
altijd iets voor een ander te geven.
En dus ook toen zij in de gevangenis zat!
Het geloof maakt ons tot 'mooie' mensen!
Mensen die niet alleen maar met zichzelf bezig zijn,
zelfs als ze in de gevangenis zitten.

Maar bij de rijke man uit het evangelie
zien we helaas dus alleen maar egoïsme.
Het draait alleen maar om hem zelf.

Zorgen voor de armen of eens luisteren naar God,
bij hem was daar geen enkele plaats voor.

Dat is een gevaar dat ik ook zie in onze cultuur.
We leven in een rijk land.
Daar is op zich niets mis mee.
Maar als wij nooit meer naar God willen luisteren,
zullen we eens helemaal vastlopen.
En dan zullen we omkomen in onze rijkdom.
Ik zie dat toch al enigszins om ons heen gebeuren.
Ik denk dat de problemen met ons klimaat,
de opwarming van de aarde,
ook te wijten zijn aan ons grenzeloos egoïsme.
En ik geloof dat dat komt,
omdat we als samenleving ook niet meer
naar God willen luisteren.
Dan is er alleen nog maar ruimte voor onszelf.
En dan gaat de wereld ten onder aan egoïsme.

En dan komt er tenslotte nog een heel spannend moment
in het evangelie van vandaag.
Want we zien vervolgens dat de arme Lazarus sterft
en dat ook de rijke man sterft.

Maar de rijke man komt in de onderwereld terecht,
ten prooi aan vele pijnen!
Maar weet u wat ik misschien nog wel erger vind
dan al die pijnen!
De rijke man blijft nog net zo egoïstisch als altijd daarvoor.
Daar schrok ik echt van.
Wij zeggen wel eens:
'Over de doden niets dan goeds.'
Maar deze rijke man
bleef een eeuwige egoïst.
Vreselijk!
Ik moet daar niet aan denken!

En dan ziet die rijke man in de verte de arme Lazarus.

En weer zie je dan zijn egoïsme.
Hij commandeert de arme Lazarus
om de top van zijn vinger in water te dopen
en zijn tong daarmee te verfrissen.
Maar er komt geen woord van 'sorry'
uit de mond van de rijke man.
Geen woord van:
'Och, nou zie ik hoe ik altijd alleen maar
met mijzelf bezig ben geweest. Wat erg!'
Nee, hij is nog net zo egoïstisch als altijd daarvoor.
Ik moet u zeggen: daar schrok ik nou echt van.

Oh, ik hoop zo dat wij niet even zeer gevangen raken in rijkdom
als deze rijke man.
Wat een waarschuwing!
Maar wij hebben nu nog de tijd om te leren.
En dan moet ik ook altijd denken aan de woorden
die een kardinaal tegen Paus Franciscus zei,
toen hij paus werd:
'Vergeet de armen niet.'
Amen.